

jen zahájení dražebního řízení a nikoli také povolení vnucené dražby přístupem, jelikož zpravení věřitelů o povolení dražby děje se podle zákona jen v onom případě (§§ 133 odstavec čtvrtý a 139 odstavec čtvrtý ex. ř.). Poukazují-li stěžovatelé k tomu, že ve lhůtě návrh podati nemohli, protože pohledávka Dra V-a, na jehož návrh dražební řízení bylo zavedeno, jejich pohledávce předcházela, nemění to ničeho na věci, a rovněž jest bez významu, že o povolení exekuce vnucenou dražbou Václavu R-ovi uvědomění nebyli, neboť stalo se tak podle zákona správně (§ 139 odstavec čtvrtý ex. ř.) a ostatně by takové vyrozumění nemělo vlivu na uplynutí lhůty, o kterou tu jde.

Čís. 4095.

Není třeba, že výkaz nedoplatků daňových (poplatkových) byl opatřen doložkou vykonatelnosti.

O výkazu nedoplatků, formálně bezvadném, nelze prováděti protidůkaz o jeho správnosti soudem exekuci povolujícím aniž domáhati se toho v rekursu do povolení exekuce.

Není třeba, by v exekučním návrhu bylo tvrzeno a prokázáno, že předmět, na nějž se exekuce vede, jest vlastnictvím dlužníka.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1924, R I 671/24.)

Soud první stolice povolil na základě výkazu o nedoplatku dávky z majetku exekuci zabavením cenných papírů dlužníka u peněžního ústavu, rekursní soud exekuční návrh zamítl, ježto nebyla na výkaze potvrzena jeho vykonatelnost. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud zamítl exekuční návrh, poněvadž na výkazu nedoplatků ze dne 15. května 1924, o nějž berní úřad návrh opřel, nebyla potvrzena jeho vykonatelnost. Podle §u 54 druhý odstavec ex. ř. jest však takového potvrzení třeba jen při exekučních titulech, uvedených v §u 1 čís. 8, 10, 11, 12, 14 a 16 ex. ř., nikoliv při výkazech nedoplatků na daních o poplatcích, jež jsou exekučním titulem podle čís. 13 §u 1 ex. ř. a které již dle svého pojmu a názvu mají obsahovati jenom dávky již splatné a vykonatelné. Důvod, ze kterého rekursní soud exekuční návrh zamítl, neobstojí tedy před zákonem. Lichými jsou i další námitky dlužníkovy rekursu proti povolení exekuce. Výkaz nedoplatků, předložený berním úřadem jest formálně bezvadnou veřejnou listinou, tvořící podle §u 292 c. ř. s plný důkaz. Protidůkaz o jeho správnosti není sice vyloučen, nemůže však býti prováděn ani při povolování exekuce, neboť soud, povolující exekuci, nemůže podle §§ 3 a 55 ex. ř. konati o správnosti exekučního titulu šetření, ani rekusem proti povolení exekuce, neboť rekursnímu soudu přísluší pouze přezkoumávati rozhodnutí prvního soudu, musí proto vycházeti z toho skutkového stavu, na jehož základě vydal první soud své usnesení. Vše, co dlužník v rekursu uvedl v tom směru, že na splatné již dávce z majetku dluží nejvýše 1104 Kč

63 h, jest tedy pro rozhodnutí rekursního soudu nepřipustnou novotou a bez významu. Lichou jest též námitka, že berní úřad v exekučním návrhu ani netvrdil, tím méně prokázal, že premiová půjčka, jejíž zabavení u třetích osob bylo navrženo, jest majetkem dlužníkovým. Vlastnictví dlužníkovu nemuselo býti tvrzeno výslovně, neboť jest nutným předpokladem exekučního návrhu, takže tvrzení to jest v něm již obsaženo. Správnost tohoto tvrzení nepotřebuje býti ani vymáhajícím věřitelem při podání návrhu na zabavení dokazována (§ 54 čís. 3 ex. ř.) ani soudem při povolení exekuce zkoumána, vymáhající věřitel činí exekuční návrh na vlastní nebezpečí a jest za jeho následky třetím osobám zodpověden.

Čís. 4096.

Byla-li k vydobytí veřejných dávek bezvýsledně vedena správní exekuce na jmění veřejné společnosti, může se vymáhající úřad domáhati na veřejném společníku předložení seznamu jmění a složení přísahy dle řu 47 ex. ř.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1924, R I 672/24.)

Návrhu eráru, by veřejný společník byl přidržen k vykonání vyjevovací přísahy dle řu 47 ex. ř., ježto správní exekuce proti společnosti zůstala bezvýslednou, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl. N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle řu 47 ex. ř. v nynějším doslovu mohou žádati o složení vyjevovací přísahy i úřady tam jmenované, když správní exekuce k vydobytí veřejných dávek byla bezvýslednou. V tomto případě vedena byla bezvýsledná exekuce na jmění firmy Mořic T. & Co, a má podle návrhu berního úřadu Bedřich H. jako veřejný společník firmy předložiti seznam svého jmění a vykonati přísahu, že výpovědi jeho jsou správné a úplně, a že vědomě nezamlčel ničeho ze svého jmění. V tomto směru je žádost úplně odůvodněna jak předpisy čl. 112 obch. zák., podle něhož ručí společník za závazky společnosti celým svým jměním nedílně, tak i čl. 117 obch. zák. a § 373 c. ř. s., z nichž je vyvoditi povinnost veřejného společníka činiti přísežná udání za společnost. Rekursní soud mylně poukazuje na § 11 ex. ř., jenž platí pro exekuci soudní, nikoli však správní, kdežto soudu dostačí skutečnost, že správní exekuce proti veřejné obchodní společnosti zůstala bezvýslednou, a že vyjevovací přísaha požaduje se od společníka.

Čís. 4097.

V tom, že k plnění naturální stravy povinný odstěhoval se ze svého původního bytu do jiného obydlí v téže obci, nelze spatřovati porušení smlouvy, jež by o sobě opodstatňovala náhradní nárok oprávněného na plnění peněžité.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1924, Rv I 864/24.)